

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1912.

Leto XIII.

Šolarske pesmi.

Šolarčkova želja.

Da bi ta šola bela, visoka
bila moj ponosni grad:
iz sobe neugnan bi tekal v sobo,
zdaj v eno, zdaj v drugo hodil bi spat.

Pa kaj, ko vse ptičice drobne po stenah,
čeprav se tako kakor žive drže,
kot kljunčkov bi drobnih nič ne imele,
vse tiho čepijo, molče.

Pa kaj, ko ljudje na podobah na steni
prav kakor da mrtvi so vsi,
pa gledajo vendar — a eden ko drug se
bolj kisko, leseno drži.

Pa vendar, pa vendar bi rad, da to šolo
gospod učitelj bi meni dal,
ej, to bi razsajali notri z otroki,
da kmalu ne imela bi stropa ne tal!

Odhod.

Košek moj, kako si majhen,
skoraj bi premajhen bil!
Kaj pa, če bi kruh le del vanj,
knjige pa — doma pustil?

Ne, saj to bi vendar bilo
kot bi šel brez pluga orat,
ali če oči ne imel bi,
pa bi hotel iti — spat!

Morda vprašal bi učitelj,
kje da pustil sem glavó,
a obenem že na glavi,
bi kozmál me za — uho!

V šolo.

Hej, konjički — palice lesene —
danes smo kot kralji imenitni,

le lepo po cesti, ne pa v jarek —
no, konjički, ne bodite sitni.

Za klobukom tri peresa sračja
in na prsih svetle zvezde tri,
pa kolajno repno! Vsi smo bili
generali in maršali vsi.

In zato smo zamudili šolo.
Stopili smo v velik krog okoli
učitelja, tedaj že vsi — prostaki,
a učitelj s palico — kaprol!

V šoli.

„Vsi glejte semkaj, poslušajte!“
Res, tudi Jurček gledal je.
Kaj, ko ušesa in oči so
brž službo odpovedale.

Ves pisan, zal, ves z rožami
posut se breg pomlajal je,
nad njim se solnček je hahljal
in Jurčka v greh zavajal je.

E, kdo bi gledal tiste kljuke,
zveržene tak čudno vprek
In žalostne! No, Jurček se
zagledal ven je v solnčni breg.

In Jurček, kakor da je zunaj,
zasmeje se vesel — na glas . . .
„No, Jurček!“ Molč! Pa je učitelj
poiskal sladke izmed las.

In kot na tabli črke tožne
obraz se mu zveržil je,
na ves glas se smejal je solnček,
napol z očesi mižal je!

Ob dežju.

Po beli cesti v dolgi vrsti
smo stopali po dva in dva
pod enim dežnikom; in midva
s sosedovo sva skupaj šla.

Ej, Anica, vsa majhna, drobna
se bala je: „Če padem, joj!“
„Nič se ne boj!“ in jaz še bolj
uprl korak sem samosvoj!

Oj, to ponosen pod dežnikom —
če padla ni! — ob njej sem šel
in mislil, da sem že junak,
ki je princeso zmaja otel!

Jurček bere . . .

Jurček bere, bere, bere,
pa tak kislo se drži.
Kaj res Jurček neki bere,
da tak kislo se drži?

Izpričevalo! Dolga vrsta:
štiri, pet, no, enkrat tri!
O, zdaj pa že malo slutim,
kaj tak kislo se drži!

In za hrbtom s šibo v roki
očka jezen, hud stoji —
o, zdaj vem pa že prav dobro,
kaj tak kislo se drži!

Cvetko Gorjančev.

